

ה�� טריבוה במלחמה ים הנקורים

רשותם וחשון

חשון תשל"ד

נובמבר 1973

חיילים ומפקדים,

כבד הוא מחיר המלחמה. למעלה מ-50 מטובי חבירינו נפלו. מספר ה- פצועים מתקרב למאתיים. חמישה מלוחמינו נעדרים ואחד נלקח בידי שבי.

שילמנו את מחירה הכבד של המלחמה כשראשו זקוף ורוכחנו איתנה. בשקט אנו סופדים למותם. בזמנה אנו כאבים עם הפצועים ועם הד משפחות השכולות.

במחיר הדמים של מיטב חבירנו ו- בונכנותם שלנו לכל שימוש השתפנו עם שאר לוחמי ישראל במאץ ה- כללי להבטיח את קיומו ושלומו של עמנוא. מי יתנו ותהייה זו מלחמה אחרונה — אחראית תשיקוט הארץ וישראל ישב בטח על אדמותו.

מפקד החטיבה

עבר יותר מחודש מאז הניף האויב את חרב השמד על עם ישראל. ה- דפנווהו, הסרנו את האioms מעלה קיו- מנו ועברנו לתקפת נגד — שנג' דעה באיבה בלחש מדיני.

במלחמה זו, כבמלחת ששת ה- ימים, הוטלה על החטיבה משימה, שכיוום ברור שהיו לה תוצאות היסטוריות.

בצלחת התעללה ובהקמתו של ראש הגשר ואבטחו — איפשרנו את המהלך הצבאי המבריק, שהחזיר לצח"ל את היוזמה והתנופה. ב- ימים אלה, עת מתנהל המאבק ה- מדיני הקשה והמפותל, יש בידי מדינאי ישראלי עמדות מיקוח שאין ערוץ לחסיבותן.

בלחימתנו הבנו את המלחמה אל ארצו של האויב; איפשרנו את ה- מהלך הצבאי שהביא לניתוק פאר כוחו — הארמיה השלישית — ו- אנו יושבים על צירי התנועה לבוי- רתו.

אמר: היום המאושר בחיה יהיה, כאשר אזכה להסיע את כולכם חזרה הביתה.

בדרכ מטסה לתعلاה עברו הזוחלים ליד אותו בוס שמשיכם לא מבולנס. בחורה, כנראה חובשת, משכה את תשומת-לב הבחורים. אחד אחד הרימו ראשם מעל הזוחלים. כאשר נעצרה לרגע השירה אמרה לאחד האנשים: אנחנו אוטובוס-אמבולנס. אני מקווה שאיש מכם לא יחוור אליו. סמוך לאروع מרגש זה עבר סמל דת בין הזוחלים וחילק תפילה הזרק ליוצאים למלחמה. האנשים, כולל המ"פ איש קיבוץ ח' שוה"צ, לקחו ושמו בכיסם השמאלי.

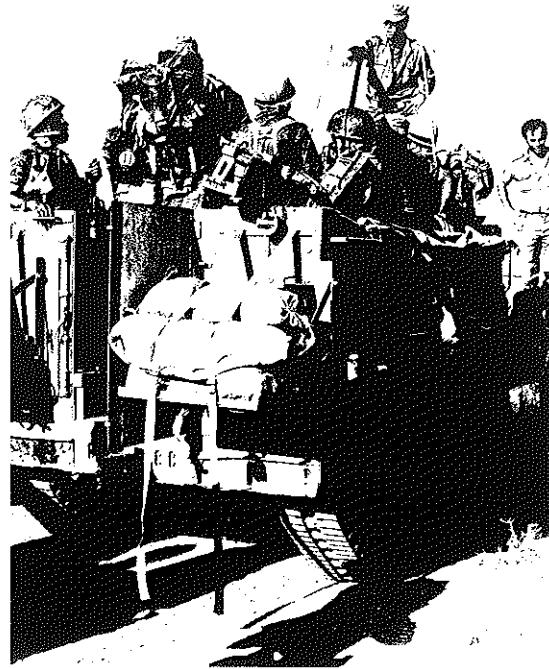
במוחו של אילן חלפו הרבה מראות חיים בבני- אחת. מלאה השיכים לטביה והמצבה בה נמצא אותה שעה — ורבים שאינם שיכים. הביט שביבו: מי יגוע וממי יצא בשלום. רק איש לא יגוע. החלו לעוף טילים. לא פגעו. החזיה מצאה אותו עוסק בתפקידו: חובש את שני אנשי חיל ההנדסה שהצטרפו אליהם וشنגעו בהפגזה עוד בטרם ירוו לשירות.

פינוי הצעיר לחטיפת השריון

ג'ודז 71 היה אחד הגוזדים שחצה כמעט במלואו את התעלה בלילה ה-16 באוקטובר. יחדות מסיימיות של הגוזד החלו, עם זאת, בעולות מבעית לפניה הצליחה. פלוגה ז', ל' משלה, ביצעה סיורי מודיעין בין עמדות המציגים שצלחו את התעלה מזרחה. מספר אחד המפקדים: יצאת עם שבעה אנשים לטורי מודיעין. עברנו בין חניוני רכב, סוללות תותחים, חניוני טנקים ועמדות ח"ר. המשימה הייתה לראות ולזרוח. דוגג לי בידיהם לעולות על חניוני הרכב ולחסל אותן. הן לכך התאמנו כל השניות. שוב ושוב למדנו איך לפשות על תותחים. לעולות על יעד מבוצר. והנה, אני חוזב לעצמי, איןני יכול לבצע את מה שלמדתי, לא מפעלים אלו כי צנחן. אם היינו יוצאים במסגרת פלוגתית, אפשר היה לחסל סוללות תותחים רבות. אותן טולות שגרמו לנו לאבדות כה רבות לפני כן ומאחר יותר.

מאוחר יותר הובן שהפלוגה — במסגרת הגוזד וחטיפתה — מיעדת למבצע שינוי את פני המלחמה — מבצע הצליחה. ביום שני, 15 באוקטובר, הגיעו הזוחלים מהאגודה כדי להסייע את האנשים לכיוון התעלה. מספר רפואי: לא היו מספיק כלי וכוב וריהת צפיפות גוזלה בזוחלים. כ-10 ק"מ לפני התעלה העמיסו עליהם טירות גומי. אנשים ישבו על המגנו ועל ח' כנפיים. עוזד: אנחנו נסענו באוטובוס, שנאלצנו לנטו כשר החלטה הפגזה על הכוחות שהיו בדרכם אל הצליחה.

כאשר הגיעו האנשים, לאחר נסיעה ארוכה, צפופה, מעייפה ומטוכנת לאזור הצליחה, התנשקו לרוזת מהזוחלים. הצפיפות ועומס המשא

הסגולה שבבקבוק הווייסקי

אלי נמנה על סגל פלוגת החה"ן החטיבתית. מאז גויסה החטיבה היה מקבל מדי יום תדריכים על פעולות אפשריות. ובמונט גם הורעות על ביטול. ביום ב' ה-15 באוקטובר, קרא אביק, המ"פ, לקצינים ובישר על התכנית ל' חציית התעלה. בשעותacha'ץ חזר עם תדריך מוכן ולאנשים התהוו שഫעם הסיכויים לבני צוע ממשיים יותר. הוטל עליו לפרוץ בין הרא"שונים עם כוח קטן ולפוצץ גדרות למעבר שאר הכוח של החטיבה. וכך החלה לחדר ההכרה שהלא-ייאמן אכן יעשה.

אלון, החובש הפלוגתי, היה בין 36 אנשי הפלוגה שיצאו לפריצה. הוא זכר את המתח שהיה תלוי באויר. היו אנשים שציפו לרגע זה ומאז השתדלו להיות בין הנבחרים. היו גם, הוא מושף, אנשים שדי שמחו על שלא נבחרו. ניתנת היה לראות על פניו האנשים מי שף' ליצאת לפעולהomi ומי לא.

ג' פ' החתמים את צעריו הפלוגה על בקבוק ויסקי. חתימה זו, לדבריו, היא ערובה ליציאה בשלום מן המערכת. במלחמות שטח הימים, לפני ש' הפלוגה פרצה לביה"ס לשוטרים, החתמים ג' פ' לראשונה אנשים על בקבוק ויסקי. כל החותמים חזרו בשלום. הצעירים, מעיד אלון, התרגשו מכך מהסמליות של הארץ. ניג האוטובוס, אגרהם בנדורי (לשעבר איש פלוגת "ושאלי שימוש" במלחמות-השחרור ושוער נבחרת ישראל בצדղל), התרגש מכך לפני היציאה. לאילן

היר לו שאינו יכול לסייע קשור עם כל האנשימים ועם כוחות הרטק כדי לקבל כניעה — והאנשימים המשיכו לדוחר בתעלות. המצריים זרקו רימוניים, שאחד מהם פצע 6 אנשים. הכל התנהל בטוחה של זריית רימוניים. כאשר נטף היעד שפרו האנשימים כ-40 מצרים הרוגים. לפולוגה היו, בכלל המלחמה, 3 הרוגים ו-18 פצועים.

כשהר תפסו אנשי הפולוגה את המוצב כדי ל- אבטח את ציר התנועה, כבר שיטה חטיבת ה- שריוון לדרכה. רפי זוכר שלא עבר זמן רב וכ-12 מטוסים מצריים טסו מעל לפולוגה. מירז'יט שננו שהגיעו בזמן, טיפלו בהם. אל טייס מצרי, שקסף מאחד המטוסים, הגיע מסוק חילוץ. חיילי הפולוגה הפלו אותו בנסך קל. מסוק נוסף של האויב, שהגיע שעתיים מאוחר יותר, זכה לאוטו טיפול. כאשר שקט שאון הקרב, נזכר זאבייק, תקפה אותו שחוחורת. מאוחר יותר התברר שאנשימים נוספים מרגישים כך. הסתבר שבפעילות הרצופה שהאנשימים היו נתו- נים בה, לא בא יומיים אוכל אל פיהם.

פיגוי הפצועים והכובנות הבודהה

אחד היחידות שבלעדיה קשה לתאר את הצל-חת הצליחה הטרכזה סביבב יוסי פ. ושמיל. היחידה הייתה אחרי יתרורו ייחד עם ייחידות אחרות על אזור הצליחה מליל ה-15 באוקטובר,ليل הצליחה. באותו לילה כיונגה יחידה זו את ההצלחות לעבר הסוללה, לשם הובאו הסירות והאנשימים. במחומרה הראשונית, הייתה חшибות עליונה שהאנשימים יגיעו ליעדי הצליחה תכנונים וכלי הרכב יעוזו את האזור כדי לפני פנותם מוקטן, הנטירונות הנוטפים. האנשימים עבדו תחת לחץ ה- זמן, הפגזות והמגבלות החדרות שהמקומם והזמן הטילו עליהם.

לאחר שעనן מעבר הכוחות בגשרים נכנס ל- שגרה מסויימת — ואולי עוד קודם לכן — עסקו האנשימים בעברת נפגעים מהגדה המערבית ל- גדה המזרחית. ביום הראשון הועברו הנפ-עים בסירות הגומי. היה דרישה מומחיות בטלטול האנשימים מן הסירות אל האמבולנסים. שובק ושמיל, שאינם מן הצנונים שבתוכנו, רכשו נסיוון כה רב בפיגוי פצועים עד שמצוואו את עצם מזוקקים כל אימת שהגיעו נפגעים. ואלה, למרבה הצער, לא היו מועטים. כאשר ירדו ה- הפגזות המאסיביות על אזור הצליחה, מצאו עצם אנשי כוח זה במרכזה עבותות פנווי הנפגעים. זאת, בנוסף על העובדה האפורת — אך החשוי — בה — של כיון הכוחות אל עבר הגשרים והר-פו- סודות.

מספר אחד האנשימים: "במשך 7 ימים עבדנו כך בלי הפסק. איבדנו את סדר הימים ואת תחושות הזמן. היו ימים שלא היו מים. פעם, בשעה שנחנו מהעברת נפגעים, הערנו אחד לשני שי- השפטים סודוקות".

מצאו אותם צוудים בצדדים דובים אל עבר ה- סוללה, ממנה היו צריכים להחלק עם סיורת הגומי ולצלו את התעללה. רגעי המתה הגודלים, מעדים האנשימים, לא היו דוקא לפני הצליחה. הם היו לפני היציאה משטח התוכניות. שם, מעדים אחדים, ניתן היה לחזוך את המתייחסות בסיכון, אולם, משנמנרו ההוראות, כתבו הגלויות הביתה וכל הרכב החלו לנوع, החלה הרגשה מסווג אחר, נקרה לה דרכות, توفט אט-אט את מהום החרדה.

המטרה, באופן כללי, הייתה לחצות את התעללה. יותר מזה לא היה ידוע בפלוגה בשלב הראשון. לאחר הירידה מהחזולים בוועה התארגנות קצרה ומהירה וסירות הגומי החלו לגלוש לתוך מימי התעללה. האנשימים קפצו על ציודם הכבד אל תוך סירות הגומי שהעבירו תוך שניות גודה המערבית. שקט מוחלט קידם את בחורי פולוגה ד', שקט שמעטים שמו לב אליו בתמי רשות הגדולה שאפה את כל מהלך העניינים. אורי זוכר שתרגיש שהוא בר-מזל שלא נתקל באויב בשעת הצליחה, משוט שהיה עמוס ציוד ובגס בידו נשא ציוד. אליו זוכר שאחתה ה- מחוות שהתרידו אותו היתה, מה מהות ה- אויב המצפה להם ומה גודלו. זאב מצין את השקט שבו עברה הצליחה. ההפתעה שנותר יריה לא נורתה. לבסוף התמקמה הפולוגה כמה מאות מטר במקביל לתעלת סואץ, בנתך שטה מצרים.

המתה החל מתפרק ככל שחלפו השעות שב汗 לא הייתה אש ישירה על הכוח. נשאה תהושת הבודדות, לדברי מוטי. הרגשה זו באה על סיור מה כאשר השכם בוקר יום שלישי, ה-16- באוקטובר, נראה הטנק הישראלי הראשון חולף על פני חיילי הפולוגה. מוטי זוכר שהוא וחבריו פרעו במחיאות כפיים.

ביום רביעי, ה-17 באוקטובר, כבשה הפולוגה יעד מבוצר. הכיבוש אפשר לחטיבת שריוון מי- כוחו של ברון לדחוור דרומה לעבר סואץ. נזכר נודמן, המ"פ: אחריليل נהריאי, בו לא פסקו כמעט ההפגזות, קיבלו הוראה פתוחה את ה- ציר לחטיבת שריוון הממתינה. איזו תפיסות השתנו, חשב נודמן, חטיבת שריוון שלמה מהכח שפלוגה קתנה מן הצנונים תפוחה לה את ציר התנועה! האנשימים הגיעו במסע רגלי, לאחר שלא נמצאו להם כל רכב בכמות מס' פקט. כאשר התקרבו למוצב הטער שהוא מוקף שdots מוקשים וכי ישנה פירצה אחת דרך ה- הפירצה, ביקש נודמן סיוע טנקים. מ"ט ה- שריוון, בנימיני, סרב. ולדות בלבד ירטקו, אמר. הולדות, אכן, ירו אש תופת לעבר המוצב וה- מחלקות נכנסו זרך הפירצה, קפצו אל התעלות והחללה פועלת לחימה קלאסית بعيد מבוצר. עוד האנשימים מתקדמים ולמ"פ נדמה היה שי- המצריים נוטים להכנע. חישוב בזק שעשה הבי-

הקומנדו המצרי השאיר אחריו 20 הרוגים

ומדויקת", כפי שمعد פלא. פלא, כרבים אחרים, לא שמע את רחש הזרילה של אנשי הקומndo המצרי. הפלוגה לא התבבללה והשיבה אש לכל החיוונים. המפקדים רצו לעמדות ופלץ זוכר שהאיינו בכל מקום לעיבוי המערך. לאחר דקota מעתות אף עוזדו את האנשים בקריאת "הט נשברו", "הזונות נשברו". קצין התג颓ית הקדמי שהיה במושב הזמן מיד סייע ארטילרי. ה-חברה זוכרם את קולו הבורר המשגנן כל מלה לחוד, בשעה שטיווח את הסיוע. לאחר פחות מ-15 דקות נשברה התקפה.

בבוקר יום המחרת ירדו האנשים ומצאו לרגלי המוצב כ-20 אנשי קומndo הרוגים ונשך נט. רב שהושאר בשטח. הם קברו את ההרוגים המצריים וזוד לוי זוכר שכולם היו נקובים בצדורים. אך אמר שלאחר הדיפת התקפה זו עלה אכלו המוראל מעלה מעלה. אליו וספר, אף שהבטחו העצמי שלהם לא פחת, היו תפוזיט, כייר אנשי הפלוגה, במחבות על שלושת החבירים שנפלו במכת האש של המצריים. אליו שליכר, אחד ממקדי המחלקות (וליצן הפלוגה, יש מסוים פיס) עבר מעמדה לעמדה ובבזיחותו העלה את המוראל בין האנשים.

תפיסה רוחנית יותר של המלחמה העלה אליו סzion, איש הפלוגה. את מלחמת יום הциפרים יש לתפוס מהצד האידיали שלו, הוא אמר. המלחמה, הוא מוסיף, תפסה אותנו באמצע עבוזת הקודש של כהן גדול. הפעם היה קל בהרבה לתפוס את טעם המלחמה, של יום הדין. כאשר נשמעה האזעקה בירישלים בעיצומה של התפילה, הרגש שמאורעות גודלים והריגורל יתרחשו.

הרגשת שאר הרוח, מצין אליו, אפיינה הרגשות רוב האנשים. ביום שני בבוקר, يوم התזוזה ל-צליחה, הייתה להם ההזדמנות היחידה להקים טוכה. חשב, שאף שיש לו זו, כדי להקים טוכה ולו כדי לברך "אשר קדשנו במצוותיו וציוונו לישב בסוכה". כולם התגיאסו למבחן, כולל אלה שאינם שומרי מצוות. טכס הברכה היה מוגש ובמיוחד התרגש אביגוועט חימובייך, איש כפר-עזיזון, שזכה לשבת בסוכה. מאוחר יותר נפל אביגוועט. החבורה נצקרים שבשבתו בסוכה לא פסק מלדבר על בנו שזה עתה נולד ושלחcess בריתמה מיליה נערכ בהיומו כבר מגויס.

נפצעיה הראשוניים של פלוגה ג' מגדוד 71 היו בדרך לצילחה, ביצור עכבייש. הפלוגה התחילה, כאשר 65 איש שנעודו להיות בכוח הפירצה נזחקיים לתוכה 4 חולמים. כ-300 לפני התעללה נפל פוג' סמוך לאחד הזחלמים. נפצעו 10 אנשים. אנשי פלוגה זו מיעדים שהחציה בוצעה בסדר ובמהירות. לאחר ק"מ וחצי של צעידה בגדרה המערבית זזה העיר הראון. הפלוגה איניפה אותו, השAIRה רתק מממערב ו-עלתה עליו מדרוס-مزורת. המוצב טוהר מבונקר לבונקר. מאוחר יותר נראה שעשרות חיילים מצרים המבקשים לחצות את התעללה ממזרח למערב. אליו מיהר לנתק את גשר החבלים שעליו חזו החילים המצרים. הכוח פתח באש לעבר המצרים, טיבע סירה והניס את השאר. כאשר הגיעו הפלוגה ליעד אחר, מצאה את המוצב נטוש. מיד התמקמו להגנה הקפית ועשו הכנות לקרה הלילה השני לשוהות בארץ מצרים.

יום רביעי בבוקר, ה-17 באוקטובר, החל ב-סימן טוב. משאית מצרית עמוסה בחילילים נסעה ישר לקראת המוצב. כל הפלוגה פתחה עליה באש. המצרים המבולבלים, נזכר עמוס, לא ידעו מניין באה האש ורצו לקראת המוצב ממנה ירתחה הפלוגה. לא היו אלה החילים המצרים היחידים שלא ידעו עדין על תפיסת השטח בידי כוחות החטיבה. במשך הימים הגיעו לאזר שתי משאיות נוספות וכן שני ג'יפים. גורלם דמה לגורל המשאית הראשונה.

בנוסף למצרים שהגיעו לקרבת המוצב ב"נסיעה מאורגנת", עברו ליד המוצב חיילים בודדים שנעו מצפון לדרום. כן עברו במקומות נגמ"ש אמפיבי וכלי רכב שונים. עמוס אמר שבימים הראשונים "היתה אווריה של קרנבל"; היהת מעין התפרקות אחר המתה הרב של ערבי ה-צליחה.

מבחנה הגדול של הפלוגה היה ביום חמישי, ה-18 באוקטובר, סמוך לשעה 2100. הפלוגה התארגנה לשגרת הלילה במיתחם המצרי, שעלייה אליו נעשית בשיפוע של 45°, כאשר ניתן עליה ברד של אש נט. ונשך קל. "אש נוראית

שומ פצוע לא הוואר בשטח

גודוד 66 היה הראשון שעזב את הבסיס העורפי בדרך לחזית הדרום. היה זה ביום שלישי, ה-9 באוקטובר. בשאר גודדי החטיבה, שעדין לא ידעו אם ייווזו או לא, היו שהרגישו שהנה הולכת ומסתיימת המלחמה וכי היחידים מן החטיבה שישתתפו במאץ יהיו פיקודיו של יוסי יופה.

כאשר הגיעו לבלווה, שבעצפונו החזית הדרומית, הצליחו שם את שרידי אנשי המעווזים וחיליהם אחרים ששיפרו על שלושת ימי הקרבות המרמים. על חיליל הגודוד, שכמו רובם ישראלי האמינו תחילתה סוף המלחמה באופק, עברו רגעים קשים. מוטי מעיד, שכារ שמעו שנשארו פצ'רים עים במעוזים ולא נשלחו כוח לחילץ אותם, כמו נשברה לעיניהם מערכת ערכים שלמה, עלייה חונכו במשק שניים רבות; שלא משאיירים פצ'רים בשטח. אז, העיד מאוחר יותר יגאל, החלה לחזרה ההכרה שאנו בני אדם ולא סופרמנים. גם אצלנו יש חולשות.

הפלוגות התארגנו לשיממות השוטפות. החלו חזירות אל בין מוצבי המצרים למטרות סיועו ארטילריה. החוליות הגיעו לפעמים עד לתעלת מארבים צייפו לשירות המצרים אך הלו לא נסעו בלילה.

על פלוגה ב' הוטל לפטוח את הציר לכיוון יישרائيلי הצפוני שלא נכבש. הייתה זו הפתיחה השנייה של הציר, לאחר שהמצרים, שננטשו

אותו קודם לבן, רוזרו ותפסו אותו.

תחילתה לא היו אלה אנשי החטיבה שייצאו לבעא את המשימה. שתי פלוגות חרמש שניסו לעשות זאת נסגרו לאחר שהונחתה עליהם אש נט. רצחנית. פלוגה ב' הוזעה, איפוא, ממשי מה. מספר אחד מאנשי הגודוד: ראשית דאגנו שהאנשים ישארו מחוץ לטוחה הסאגרים. בי' קשנו הנחתה ארטילריה שירדה במדוייק וכאשר הבחנו שהמצרים מתחלים להתקפל הוכנס הכוח של פלוגה ב' לפועלה. ההתנגדות נשברה והתחלנו בצד שבויים.

כאשר הוחלט להוציא אותנו לכיוון סואץ ואיס' מעלה, מספר אחד המפקדים, נלחמו מפקדי האוגדה, רובם אנשי שרירין, שנשאר תחת פיקודם. במשך הימים שעבדנו ביחד למדו להעיר את תרומתנו, כיבדו אותנו וסמכו علينا מאד. הגודוד פוצל לשניים. כוח בפיקודו של דורון

מימין: מוצב רפואיים, ליד תחנת הרכבת, עליו לחמו כוחות שונים של החטיבה. משמאל: החצר אליה חובאו הנפצעים.

עם הצלחים מייכאל גרייזהר

בתוך הפגזה כבדה, רצוי הנגמ"שים של החופ"ק האוגדתי בין גבעות החול, בשולי שדה הקרב. מקומות התצפית שלנו ראיינו חיטב את הטכניים הצלפים בשדרון המצרי. מותון ה"זלזה" שלפני הגיח ראשו הכסוף של אריך שרון.

"יש לך טנקים לפניך, דפק אוטם!!" אמר בקשר לאחד המפקדים בשזה. התשובה לא הייתה ברורה. אריך החל מאבד את סבלנותו. "דפקת אותם? עגורו." "עדין לא". השיב חטנקייט. אריך לא הרפה. "תגיד לי, אתה דפק בכלל פעומים?"

הסתבר שכן. כשזרנו, לקרה אחרים, למטה האוגדה, היה בידינו סיכום ראשון של המערה. 110 טנקים מצריים והושמדו מאז הבוקר, ובכך נמחקה התקפת השריון המצרית, שמצויה כמעט שבוע חיכינו לה כדי לצאת להתקפת נגד. "אני חשוב שזו הייתה נקודת המפנה במלחמה", אמר לנו אריך כשידר מוהגמש. פירוש הדבר היה, במיללים אחרים, כי הלילה או מחר, לכל הד מהוחר, נלחח את התעללה ונכח בערפם של המazziים.

תת-אלוף (כיום כבר אלוף) אברשה טמיר, ידיו הטוב ועוורו של אריך, על מהדר המלחמה התטיקרעני. שלוו היה וניגוח, צדרכו. "האננים", אמר, " הם יקבלו משימה קארה, אבל אלגנטית. הם צולחים ראשונים".

למחרת, עם שחר, הופיעו במפקדות האוגדה מפקד החטיבה, די מט, ועוורו אריך אכמוני. סיכמנו עמו שanon מצטרפים לחטיבה. "אתם תטעו למקומות הריכוז ב'זוגית', אמר די. ציפינו לאיזה רכב אמפייבי מסטורוי, או זחל"ט מאובק, שיטלטל עצמותינו בחוגן. להפתעתנו מצינו עצמנו ברכב שהזכיר לנו עלום אחר, נשכח: מכוניות "אולדיזМОוביל" מפוארת, ממו"זת, מצויה בטייפ טרייאופוני. "זה אותו מגויס, נהג?" שאלנו את הבחוור הבלתי מגולח שি�שב לידינו. "לא", אמר, "זהו אותו שלוי".

"האטו של? ומיל אונה?" אמר בגאוות בלתי מוסווית, "אני אבגר תומר, המכונה מר חמישה אחוז היישראלי".

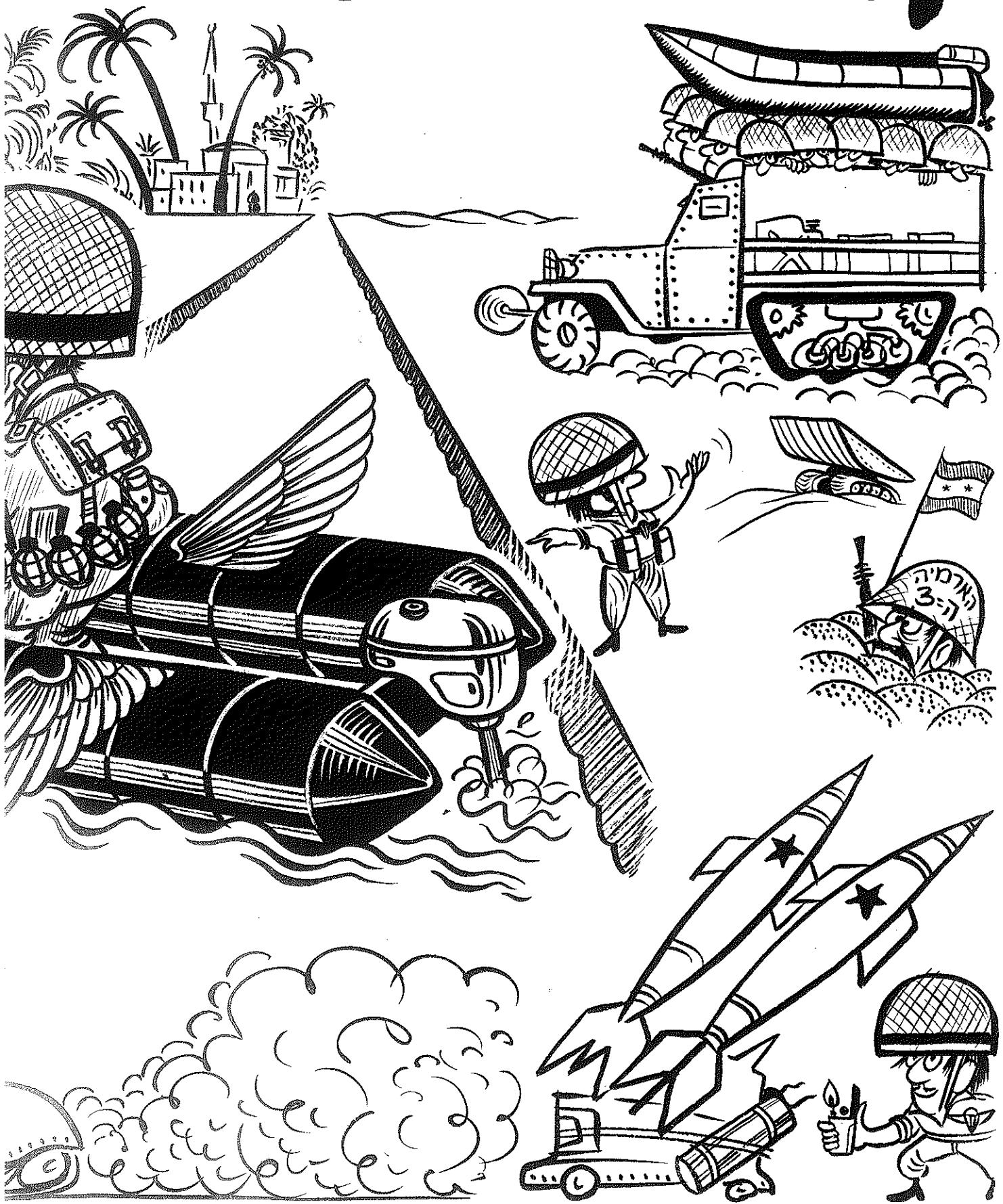
כך גילינו את אבגר תומר, מילionario בחינימ"ה איזוריים, פקיד פלוגתי במילואים, שבא למלא חמה עם מכוניותו הממוגנת, שבין שאר נפלואו. היה כללה מקרר חשמלי עמוס במזינים, ואשר הגענו למקום הריכוז. ונונטשנו על'ידי נהג המח"ט, צודו, שהוא בעל משאית עם גור, המרוויח כ-14,000 לירות לחודש, והתחלנו לחתיי. יחס בכובד ראש לנ蒿י החטיבה.

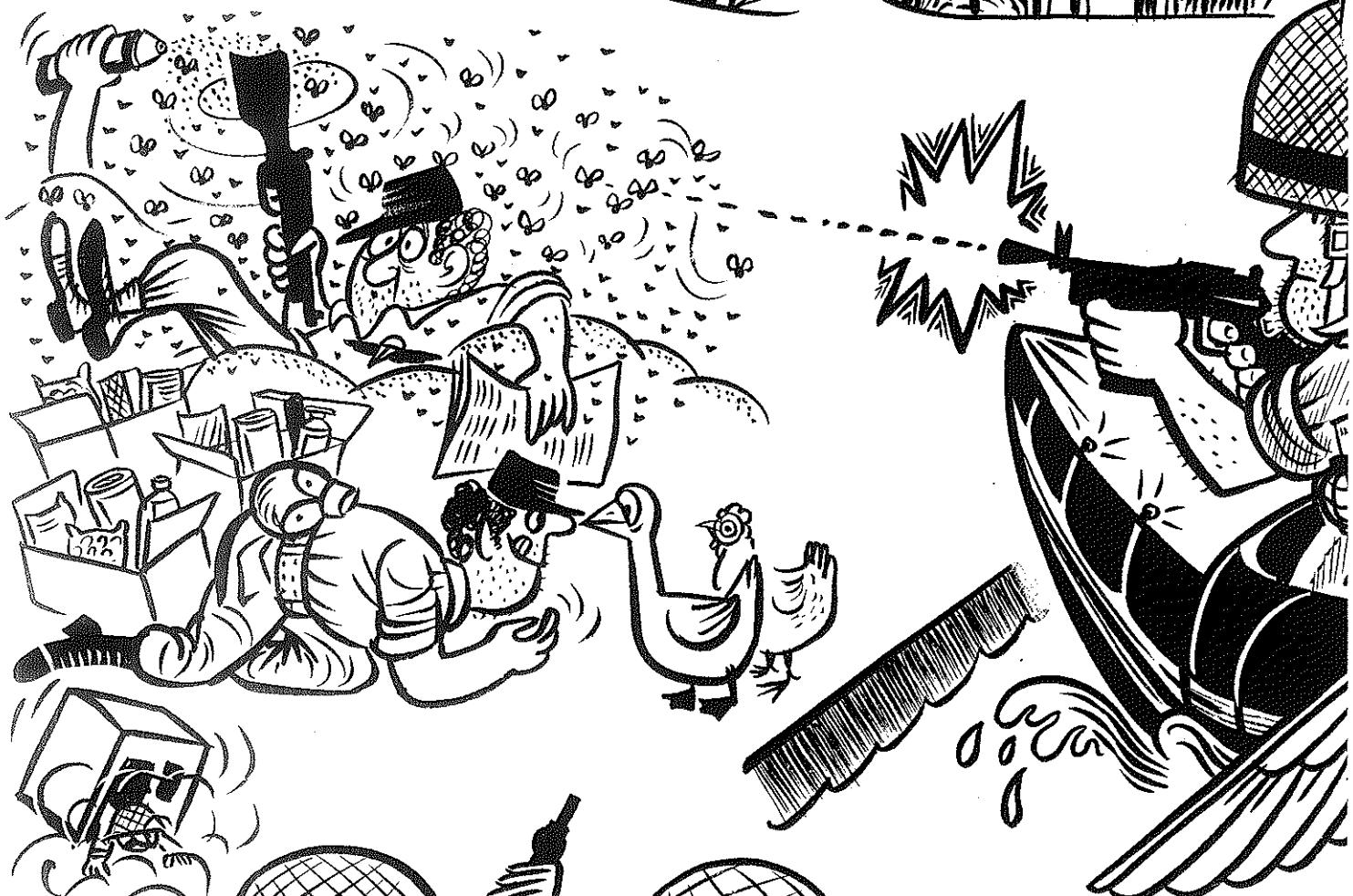
החיילים שקבעו מעל הטופזים ותפסו עמדות בפתחי הבטים התקשו לאטר את מקורות האש שנורתה מהבטים. שאר אנשי הגודד שנעו ברגל מקרבת המסילה הגיעו לאזור הבטים והחל קרב טיהור כדי לתפוס מחסה עלייהם, חילוץ הטנקים, לא יוכל לבצע והמשימה נעשתה כיצד חלץ את הכוח שבא לחיל. ההתקפות בתאים, ובמיוחד בבניין המשטרה, נתנה שהות להתארגנות מה ולטיפול בפצועים רבים. התחמושת הלהכה ואזהה ואנשים רצוי לעבר ה- פצועים ולקחו מהם את תחמושתם. המazziים ניסו להתקדם, אולם אש יעילה מנעה מהם מלהתקרב אל הצנחים הנכוורים. רימוניים נורקו אל תוך חצר תחנת המשטרה. האנשים נלחמו על חייהם. היו שהיעדו לאחר מכן האמינו שיצאו חיים מהמלחמות. המים הלו וואלו. ניתנה הוראה לחסוך במים — בשבייל הפצועים. הפעועים, שרוכזו בboneker שבচচর תחנת המשטרה, זכו לטיפול נמרץ והשתדלו לא להכחיד על הלוחמים. יוסי, המג"ד, היה בין הפצועים. דודיק, סגנו, נפצע קודם לכך קשה יותר וחוזה ל"ס שלו הצליח להסתובב ולמצאת מן המופת. דוד עמיד תפס את הפיקוד. יוסי מיעיד שארגן את הלחימה ומאותר יותר את ההצלחות בקורס רוח ובכורה יוצאת מן הכלל.

בלילה נמשכה הלחימה, אף שלא בקצב של השעות הקודמות. תחת חסות החשכה רוכזו הכוח מהbatisים הסמכים לביתה המשטרה ור' הווזנה הנחתה ארטילרית. בחסות החשיכה התגנבו החברים עבר הנגמיש הטושים ור' רוח החצאות: בראש המשע הרגלי נע כוח קטן, במאוץ היו הפצועים שייכלו להישען על חברים והפצועים שנישאו. קרוב ל-20 פצועים פונו. ב- מס' שוב היה כוח קטן, חופשי מנטל. המציג רים אמנס שמו מחסומים על הכביש, אך הכוח נע בסימטות, עוקף את הציר המרכזי, וכך הגיע לעלות המים המתויקים. בהתח' קדומות לאורך המסילה הגיעו האנשים אל כור' חותינו, שם נודיע להם שאר הכוחות של ה- גודוד שנתקעו מאחוריו כוח זה, חולצו קודם לכך. יוסי, המג"ד, מיעיד שמעודו לא ראה אש תופת אז שירדה עליהם בסואץ. יוסי ראה הרבה אש במסלולו הצבאי.

אנשי החטיבה, שניהלו יומן ביום המערכת או שעסקו בצללים הארוועים מתבקשים להתקשרות עם ישראל הראל במפקדות החטיבה. אנו זוקקים לחומר לצורך הוצאה קוּבֵץ (פנימי, לאנשי החטיבה בלבד!) יסודי יותר. את החומר נא לשולח לח"מ, דאר צבאי 2900. עם תום העיון יוחזר החומר בשלמותו לבעלוי. חברות המבקשים להיעיד בע"פ מתבקשים לפנות אף אם ודבריהם ירשמו או יוקלטו.

כג'ענת תעלה נ

אריך שרון וסגןו ג'קי, שלא הרפו ממכשורי החשר. פקקי התנוועה שבדרך עיכבו את התקדמותו בשעות ארוכות ושתען השין המקורית חלהפה זה מכבר. רק אחרי שתים לאחר חצוט נעצר הטור ב"חצר" שלמרגלות מעוז צה"ל אשר נכבש בידי המצריים בראשית הלחימה. דמיות מסורבלות רצו באפלה, ונשאו את סיירות הגומיי מעבר לסלולת החול הנגוזה.

"האם ————— ? האם ————— ?" האיז בנו קולו הצרוד של אריך שרון. ————— היה שם הקודד להוראות הסיירות למים.

דני חזיק את י.ב. הסמך עבד בלילה חזות כמו שד. הוא שהעmis על זחלם"יו את הסיירות, דהר ראשון לשפט המים, ועתה פקד על החליליה. ————— אישר י.ב.

אותה שעה נצמדו ארבע הסיירות הראשונות של כח החלוץ אל מזח האבן הנמוך, בחוף האפריקני של תעלת סואץ. אונחת רוחה נפלטה מפי כלונו. הסיירות צלחו, דיווחו צני לאrik שרון.

בזו אחר זו ירדו קבוצות קטנות של אנחנים אל סיירות הגומיי שצלחו את המים. לימים כתבו علينا עתונאים נרגשים שבזמן הצליחה הרגשנו את משק כנפי ההשתוריה מעל ראינו. המשק היחיד שזכה לכובב שורות אלה היה של כמה פגזי מרגמה מצריים שפגעו במים בקרבת הסיירה. התרגשנו כהוגן. היה זה ללא ספק מבצע הסטורי, וכפי שניבא לנו אברשה טמיר כשנפרדו, עוד ימלטו אותו בכל האקדמיות הצבאיות בעולם.

השחר גילה אותנו רוכזים בחול הרך של סולות המגן אשר הקיפו את מתחם הבונקרים המצרי בדורסואר. הצליחה בוצעה ללא קרב: החיללים המצרים נמלטו מפני ההפגזה שלנו.

לאחר תדרוך חפו יצאונו בדרך. השעה הייתה ארבע וחצי. חלק גדול מכוחנו נאלצנו לחשאייר מאוחר, משום שהחול"מים שאמוריהם היו לי הובילו אל שפת התעלה נעלמו איישים ליד רפואיים. לו היה-node לרמטכ"ל המצרי באיזה כוח קטן התוכנן צה"ל לצלוח את התעלה, היה ודאי מדיח את ראש המודיעין שלו. בהטיילו כוח קטן כל כך של צוחנים למשימה כה מכרעת, הימר צה"ל על גורם החזפה וההפתעה. המציגים לעולם לא היו מעליים על דעתם, שבudos יושבים, מבוצרים, מצודים ומוחפרים על אדמה סינני, ייעז צה"ל לפrox' דרכם ולהcott באדמת מצרים.

אלא שבמשך שעوت ארוכות לא המצרים הם שרטידו אותנו. מלחמתנו הראשונה הייתה נגד פקקי התנוועה. כשהתגברנו על פקקי נהגי ישראל, לא היה עוד בכוחם של המצרים לעצור את הטור שדחה אל התעלה. להלכה, הייתה צריכה דרכנו להיות פנוייה לאחר שיחידות שריוון טי' אטאו צפונה מהציר את כוחות האויב; אלא שיחידות מצריות אחוזות שבו וסגו על הכביש. מארב של טנקים מצריים הכה את כוח האב טחה שלנו — יחידת טנקים שכבר לחמה קודם לנו ואילו יחידות של חיר' מצויד בטילים ומקלעים עטו על הטור שלנו ומשום מה התאכזרו דזוקא לzech"ט. בעוד שהחול"מים מאחורינו השיבו אש, הסתפק רן לבנה רק בחימוש של המא"ג והתבונן באדיות בצרורויות הזורדים שהתעוררנו לערנו.

"החלטות שלא להלחם אתם?" שאלנו. "אין להם כמעט שום סיכוי לפגוע בחול"ם נושא", אמר רן. "אין טעם סתם לירוט".

כל שחלפו שעות הלילה גברה עצבנותם של

במלחמה בה הצעירתי שאין לי מצלמה. אלא שמשע הצחניס לאפריקה לא היה פיקניק, וגם לא תרגיל. אם התעכבות על האספקהים הקליליים יותר של הצליחה, הרי זה משומש כל אחד מאננו זוכר את הפוגות התופת, את פגוי המרגמה המתרסקים, את רעם הקטירשות שנות ניחותו علينا במשך ימים ולילות ללא הפוגה; משום שכל אחד מאננו זוכר את hei חברה שנפלו ברפואם, בהגנה על ראש הגשר, בהפגזה הקטלנית על הפח"ח ועל מפקדתו של קלר; בהתקפת הקומנדו המצרי שנחדרה בידי אנשיו של ברקאי.

מוזר, אך שכל אחד מאננו מביט אחרו, הוא מגלה שנחרטו בזכרוינו מראות, קטיע שיחת, חוויות רגניות, להלכה ללא שיבת מוחדרת. כשנפרודתי מהחטיבה ויצאתי צפונה, זכרתי משום מה עיניו הבוערות של דודו פירסט, כאשר נודע לו שידיינו אריק, קאין החימוש, נהרג בהפגזה ואת קולו של קשר שלא הכרת כלל, בחור בשם שי, אשר בעת סיור של החוף"ק באחד המוצבים התעכב יתר על המיזה בשיחה עם אחד החילילים. כשגער בו מפקדו על שהוא מפטט ברגע זה, השיב בקול עמוס, כשהוא מסב מבטו:

"נודע לי שחבר שלי נהרג".

אני יודע אם הקzin שמע את דבריו. נדמה היה לי, שהוא מדבר אל עצמו.

עם שחר הופיעו הדבורות, ועל סייפון הטנקים הראשונים. עכשו סובבנו בין היחידות, פגשנו מכרים ותיקים, נתודענו לחדשים: צור, קצין האג"ס, גילה לי לא ניד עperf שהוא ארקטקט פנים בחיים האזרחיים ושהוא פעיל בפעולותם בעתיים. לפקח לי יותר משבוע לגלוות שנפלתי קרבע למתייחותיו של איש-קבע מועד. ליד מקבץ של עצי מחט גילינו בחור שהגע מאקפולקן האמייתית. הוא בדיקת התכונן להתנסות בחוויה שמה "המצנה המתרומס", הפופולארית מאד במפרץ אקפולקן, כאשר אשה יהודיה שפצע באקראי היה בארץ. נחמן סיירקון הגיע מעמקסיקו סיטי, להצטרכ אל אביו המגויס באומה אוגדה.

אחרים הגיעו, כמווני, מארצות הברית. תוך השבוע שעשינו באפריקה עד הפסקת האש עתידים היינו להכיר שורה ארוכה של צחנים, קצינים וטורים, מאנשי היחידה. את זו זיהי בעל אות הגבורה, שלוותה הנצחית הופרה ורק אחת: כשלוח בקשר על המארב ברפואם שנקלע לתוכו; את אורו גמן, הפרקלייט התל אביבי המצליח, שדאג שיניחתו על המצריים; את מיכאל סייג, ואורני, עוזי הקמ"ז, דודו פירסט. וכמוון את אילן, מצופית, שיחד עם פוקסי, ולף ויב. השתתף עמנו ב"קמנדו הבר" ווזים". מאחד הקרים הנוטשים הובאו כמה בעלי כנף ושני תריסרי ביצים (שנגבנו מיד על ידי אנשי המס'יינט). זו הייתה הפעם היחידה

אתה מסרי? אתהiahod!!

היום השני לאחר הצליחה מצא אותו מזור קמים במוחב מצרי. חוליה מצראית, שלא ידעה על המצאנו במקום, נעה לעבר המוחב. מכת אש חזקה חישלה את אנשי החוליה, להוציא אחד. הלה צעק בקוליקולוג: אני מסרי, וביקש שי נחלץ אותו. שליכר אמר לחומצני שיענה לו בערבית שאינו הוא מצרי אלא יהודי, ואחננו מצרים. צלפנו עליו ללא הצלחה. מיידי פעם הוציא רاش וצעק אני מסרי. חמצני: אתה יהוד. המצרי ניסה לשכנע אותו בשולפו פנקש שרות, כנראה, ובצעקות נואשות: אתה מסרי, אני מסרי. גם כאשר הגיעו כוחות נור שפירים שלהם, שכנע אותם שאנו מצרים. טיפלנו בהם כראוי.

איך חוסלה חוליה אב"ח

כאשר הגיעו לטסה, מספר יאיר, לא היה מזון בתחילתה. בערב קיבלנו מזון, אבל לא בכמות מספקת. ניגשתי, איפוא, לחנוך וביקשתי מזון להוליה אב"ח, 7 אנשיים, שעדיין לא קיבל אוכל. חנוך נתמלא יראת-כבוד בפני ראיי התייבות המרשימים ונתן הוראה לתת לנו עשייה. למחמת הופעתם עם שני אנשים — וחזר התחליק של היום הקודם.

יום אחד אחרתי לחולקת המזון וחנוך שלח אנשים להזכיר לי שהאספקה ממתינה לי. הדבר חזר גם כאשר חילקו, סוף סוף, לבנים וגרביים. חשבתי שלקחת את אלה זה כבר מוגזם ולא הופעת. אבל מושט בא וצעק מירוחוק: חוליה אב"ח, חוליה אב"ח, באו ל千古ת בגדים, באו לקחת בגדים. בראוי, חמ"פ, שאזינו קלטו לראשונה את שם הקוד בא לא הטעני מי הם אנשי חוליה אב"ח. סיירתי לו — איך חוסלה חוליה אב"ח.

המניע לרווח קדימה, להתגבר על הפחד*

י: בקרוב התמכו המחשבות שאינן נוגעות לקרב בשניות. אני בטוח, לגבי עצמו, לפחות, שמחש- בות פטריות, אני נלחם בשליל המדינה, שהרור ירושלים וכו' לא התקשרו אצל ייחדיו אפילו כמה ימים אחרי הקרב. נכון, אלה היה ביחיד צנחנים וירושלים. אך לגבי, אילו היה הקרב מתבצע במקום אחר חשבני גם אז לא הייתה מתחגה אחרת. זה שהוא היה בירושלים שם נמצא גבעת התהומות, לא שינה לגבי דבר. לא זה היה הדבר שדרבן. זה הסבר בדרכו שלילה. בדרך החיו — עד היום איןני יודע מה זו את החבר'. עד שירום אלישיב נפטר, פשט הלכתו אחריו. הייתה לי הרגשה של בטחון עמו. ראייתי שהוא נלחם טוב. אני זוכר שהיתה אז מחשبة שצרכי לכת Achri. פה, בשיחה זו, התחלתי לחושם, למה, בעצם, צריך לכת? למה צריך לחתקדים? איןני יודע בדיק. שמעתי מפי רפול שהמלחה הדוחפת את החבר'ה שלו יותר מכל אינה פטריוטיזם, אינה אידאיליזם, ואף לא החינוך המוחך שלנו; מלה זו היא הבושה. בבושא מתגלמת הception החברתית המחייבת אותן.

י: זו המלה, אתה שומע, זו המלה!

ה: והבושה, האם איננס תועאה של חינוך?

צ: עובודה שישנם שאינם מתבאים וברחמים מ- הקרב. "הCEPTION החברתית" לא פועלת עליהם. פעולה כתוצאה מכפיה חברתית איננה מלמדת על הערכים האישיים שלך. החינוך מתגלה ב- שעיה שאתה נמצא לבד עם עצמן, ולא יודעים מה עשית. אז מתגלים הערכים האישיים.

ה: חברה שאין בה דבק-חברתי הבושה לא תור- פסת. מפקדי דיביזיות מצריות, למשל, עזבו את חייליהם וברחו.ippi התיאוריה של רפול, כפי שצוטטה ע"י יקי, טוריי מצוי אצלנו, בצד חניכים, לא יעזוב את חברי אף אם הפחד יהיה נורא, משום שיש דבר שבשבילו הוא נורא אפילו מן הפחד — הבושה.

פ: לא תמייד. למה לכת רחוק? גם לנו היה קצין, שפחד ולא הלך קדימה. יש מקרים שאנשים נכנסים הפחד על הבושה. במקרה של הקצין שלנו, איןני להלט ברור. במקרה של הקצין שלנו היה חשוב שהיה קצין חבטה על הקסדה — וממשיך לרווח קדימה. במקרה של הקצין לא היה מי שיתן את המכחה שתוציאו אותו מkapoano ומפחדו. הוא היה לבדו — ונתפס לחולשה. עונשו — הוא איןנו קצין צנחנים יותר.

י: יקי אומר, כי ברגשות חשים במשך שנים ספורות. זמן רב אחרי הקרב חושפים לאט-לאט קטעי מחשבות, שפטאות פרצו אז. היו קטעים שלא זכרתי. הם נעלו זכרתי רק מזמן שיחה עם לוחמי גבעת התהומות. הדברים לקוחים מזמן "שער האריות".

דברים חלקיים. על כל אחד מאתנו עבר הרבה מאד. הקרב על גבעת התהומות היה ארוך מאד — אולם בסערת המלחמה הוא נראה לי קצר מאד. מחמש שעות לחימה אני זכר שבריריו מעשים של שניות ספורות.

גם עכשו, בשיחה זו, מזכירים לי פרטים שי- נעלמו מההתודעה, וודרכם אני זכר במעשים נוספים. זה רק מראה שעובר עלייך הרבה, וכל החינוך שלך מתמצה בשבריריו השניות הללו בהן אתה "ער", ובهن אתה צריך להחליט אם אתה ממשיך קדימה, או עומץ, או נ捨ב. הפחד — או התגברות עלייך, הבושה — או התגברות (השלילית) עלייה באים אז לידי ביתוי. זה עוזר למשהו; כדוגמת האדם שהנaging אחרים, אך הפחד גבר עלייך ובשעה שהיה לבזו ולא היה לו בפניי מיל התביש, הפסיק לעמוד בראש אنسיו. ב: כולם היו בחלים. פעלו אינסטינקטים יותר פשוטים. כאשר אתה שומע יירה אתה מתקופף, או דזוקא משום שאתה יודע למה אתה מות- קופף.

י: חיללים שזו להם טבילת האש הראשונה, פועלים בשלב הראשוני של הקרב מתוך הכל. מה שמצוין את האנשים הוא האמון במפקד הח- מולד. אישית, סמכות מאי על המ"מ שלי, מילר, שהלך בראש. מתחילה הקרב עשה את עבודתו בזרחה הטובה ביותר והמחלקה יכולה סמכה עלייך — והלכה אחראי.

צ: כאשר דנים בדחיפים שהביאו את האנשים לביצועים, שאומרים שהם היו מעשי גבורה, יש לי לא פעם הרגשה שנאים נוהגים לומר מה שנדמה להם, כי מצפים מהם شيئا' שלוי. משום כך אני מעריך מאי שבפורום זה, של חברים שלחמו בגבעת התהומות — ובינינו גם-Calha שהצתינו בקרב ואף זכו לצינוי לשבח — נאמרים דברים כאלה, ולא עטופים בczpoy של מה צריך להגיד". אישית, נתקלתי בעבהה כשפושתי חbara ותיקה מכפר'יהושע ששאלתה אותי מה הרגשתי אני בקשר. עיגית שבסדרה הכל היה לי רצון לגמור ולצאת מההמלה. היה עיטה לי, שלא יתכן כי בחור מהכפר שללה, שלחם ונפל, גם כן חשב כך. הוא ודאי חשב על דברים נעלמים יותר. דברים דומים יכולות אתם למצוא בספרים שונים שייצאו על המלחמה וביהם מליצות ללא ספור, לדעתך אין להןCSIות. במציאות.

המשבר שלי היה ברגע שאליים נפגע. אני זכר היטב: משבר זה ארץ אולי שנויות, אך היה קשה מאוד. האמנתי מואוד באלייב, וכשנפגע היה לי רגע אחד של תחושות אבדון מוחלט. התישבתי בתעללה ולא היה כוח בעולם שהיתה יכול להזיז אותי מטר אחד קדימה. יחד עמי היו 6-7 חיללים, בעצם כל שאריות המלחמה של אלייב. כולנו נעצרנו במקומם, וזה היה מעמד שמננו התרחנו להבין בדיקות את כל ה- חריפות במהלך המלחמה הזאת.

חובבים על דבר רגשי. לפחות לא אני. באופן טبعי אתה מתכווף כאשר נשמעות יריות. אתה זוחל כאשר צריך לzechol — והכל מסתדר. מעבר ביריות תחמושת, מפנים פצעים ואתה לא חשב על שום דבר מוחץ לפעולות הנחוצות.

יא: אני אומר שוב, איני יודע מה דחק אותי קדימה. יכול להיות שזו הבושה. באיזה שהוא מקום חשבתי שלא לאכזב את יורם. לא ידעתי שהוא נחרג. המשכתי קדימה כשהוא היה עדרין פצוע; חשתי שאני מוכרת להמשיך במה שהוא התחיל. במקומות אחר היתה מחשبة שאין ברייה, מוכרכיס להמשיך. אני לא יודעת מה הם המניעים למחשבות האלה.

לפתע הופיע צביקה מגן. אני חשב שאחנהו קראנו לו שיבוא, צרחנו אליו. הוא הגיע מ' מעלה אחרת. הוא, בעצם, נתן לקרב תנופה חדשה כאשר תפט בזוקה ורצ' בראש הכוח.

יא: בשעה שהתקדמנו בתעלות, חסרו רימונים ניס בחוץ. העברנו קריאה לאחרור: "רימונים קדימה!" היו בתעלה כ-10 חיילים וכולם העבירים לאחרו את הפקודה "רימונים קדימה". אולם איש לא העביר קדימה רימונים. היו שאמרו שאין יותר רימונים. לאחר הרקע נמצאו אצל כל אחד לפחות 2 רימונים ברמניה שלו. זו דוגמא של תרגול טוביה — ועמה אטיומות האופיניות לאנשים בשעת הקרב.

יא: בקרב חובבים טכנית וمبرכעים טכנית. לא

על עתיד חי"ר-צנחנים

בזלת. קשה יותר לבנות אותם על יסוד היישומים, הצלחות וערcis, שהוגשו בעבר עד שהיו למסורת, וביחס לקריטריון מבצעיים, מנהלתיים וטכניים שהושגו באימונים. זאת הבהירנו נבחנה הנכונה; ולפעמים שוגים מפקדים, כשחם מנסים לבנות רוח יחיה על חשבון חיל אחר. נכון שהתחזרות בין חילות יש בה משחו בריא — אבל רע ומרם זהו הבסיס היחיד לבניית רוח ייחידה וגאות חיל.

בザלה בקשר זוכים עליידי פועלות של תיאום בין-חיללי, כאשר כל חיל וכל זרוע עשו חיל אחר, את אשר הוא בנוי לעשות באופן הטוב ביותר.

קרבות הרגלים בעבר, ואף אלה שהיו במלחמות שתי הימים, הדגימו ולימדו מה יכול לעשות חי"ר מאומן היטב, כשבראשו מפקדים נועזים וכשהוא מסתיע באחרים, בהתגברות על עמדות אויב מוגנות היטב. ואם נכיר כאן גם את אותם מקרים יוצאי דופן שאנשי חי"ר פקרו על ZEROות אחרות — לא בא הדבר אלא כדי להזור ולהציג כי מה שחשוב הוא לא המוצא החיליאלא ההזוזות, רוח ייחידה וגאות חילית, וראית יודי העתיד.

...קשה לחזות התנאים בהם יעמוד הרגלי בעתיד. ברור כי הרגלי ימשיך להסתער דרך אש ארטילריה, להלחם נגד טנק אויב שוטפים, לחדור בכל דרך לעורף האויב. הוא יוסיף ללחום בחוליות, מבודדות האחת מן השניה, ככל מה שמאגד אותנו הוא השגת היעד.

...באשר להערכת הרגלי ייאמר עוד כי משך האימון חשוב ביותר לטיפוח המוראל; משכו של אימוןינוינו מושפע רק מן הזמן הדרוש להקניות המקבע, אלא צריך לקחת בחשבון גם את הזמן הנדרש להקניות הרגלים של שיטות פעולה ושל גיבוש הכוח.

לעתים קרובות אתה שומע כי אין לח"ר עדי-פota בחלוקת התקציב הצבאי. אולם, פה ושם נשמעים הדברים הרומיים כי אנשי חיל הרגלים עצמם רואים את תועלתו ומעמדו של הח"ר כנחותיים לעומת חילות אחרים. אני רואה בתופעה זו ביטוי מזdeg של "התגמדות" המאלץ אותו להביע הדברים הבאים.

חיל הרגלים — ולא חשוב באיזה אמצעי תובלה הוא מגייע לאיזור הקרב שלו — ברגל, על משאיות, על זחל"מ או נגמ"ש, מטוס ומכנח או מסוק — כונה "החיל הפחות ראותני של כוחות היבשה" ותמיד הוסיף: "בלעדיו אין ניצחון בקרב". זהו החיל היחידי אשר יכול לחזור לכל מקום, והוא אשר בטופו של דבר נלחם בכוחות עצמו אל היעד, על היעד ודרכו היעד. בארץ, מאז סיום "השומר" את תפקידו, פיתחו חיליו "הגוזדים" במלחמות-העולם הראשונה את "הרי רגלי הקל" וניסו להגשים את יעודה בתנאי מלחמת-תרת. בשלבים הראשוניים נעשה הדבר על-ידי טיפוח הרגלי הבודד, ויתור מאוחר עם היוצרות אותן קבוצות לוחמים שעירים שביצעו פעולותليلיה יזומות אם עליידי מארב ואם עליידי פשיטה. נפל בגורלם של משוררי מלחמת-העולם השנייה ליטול חלק בפיתוח התפישה המושלמת של חי"ר בצבא סדיר צנחנים, צור עדים, מושעים או כחיל רגליים משורין.

...עם שככלו כלי הנשק, הופנו מדי פעם הזרקרים אל חיל אחר, אולם הח"ר הוסיף להיות במעמד של החיל המבצע משימות בלעדיות ומיחודות. עם זאת, לא טוב נעשה אם נעתיק מארחים את הבדלות והבלעדיות המתבטאות באמירות כמו "אני שרירן — והוא רגלי". לוחמים אנו ממקומו: השרווני בא מהרגלים והרגלי הושפע מהשרוון. תפישתנו היא של חיימה ביזורוות ובינ-חילית. קל לבנות רוח ייחידה וגאות ייחידה על-ידי זלזול

בחיל-האוויר היא אך מושנית בעוד שביחידות הח"ר הוא גורם ראשון במעלה.

דוד כהן

(מתוך "מערכות" נובמבר 1971)

... אני סבור כי מן הרואוי שהעוצבות המשתתיי כות בהווה למשחת הח"ר והח"ר ר' חומצנץ

תיקראנהו "עוצבות שער ריבתכליזיות".

עוצבות אלה ישמשו בעת מלחמה עוצבות ממח להבקעה, לצליחה, ללחימה בתנאי-קרקע בلتתי נוחים; הן תעסוקנה בטיהור שטחים ובחזקה בהם, בכל תנאי מזג-אוויר, מכל זירה ובכל טווח, תוך ניצול אמצעי-התובלת החדשניים ביותר ב-

օיר, ביום ובבשנה — ביום ובלילה כאחד. עוצבות אלה יופלו בתפקידי לחימה בלתי-ישגר-תית בימי שלום, באבטחת קוי הגבול ובפעילות נגד גירה.

לדעתי עוד לא אבד הכלח על הצניחה המבצעית; די אם נסקור את האפשרויות הטמונה במרחבי הצניחה כדי שלא נזנחה את היכולת להגיע אליהם בכל דרך אפשרית, כולל שימוש במנוף אמצעי-התובלת.

הצניחה עצמה מבקשת לצונח יתרון הקשור לכלתו האישית, לכשרו הגוף, ולנכונותו ה-פסיכולוגית להתגבר על קשיים. טמון בה יתרון רב ליכולת לגונן אימונים ותרגולים, והיא מאפשרת למפקדים לפתח יוזמה ותועשה.

עקרונית, חייבות כל עוצבת שער להיות מסוגלת לבצע משימה תוך שימוש במנוף אמצעי-התובלת. מעשית — ברוך הדבר בתוספת מסויימת של אמצעים.

"זורם"

(מתוך "מערכות" נובמבר 1971)

• לחיל-החטיבה מוגש בטאוון פנימי זהckett ראשוני משדה המعرקה. הראשונים, בהכרח, אינם תלמידים ומקי' פיס. הם אינם יכולים להיות אלה; כל אחד נושא בלבו תמורה משלהו, רשים שעברו מסכנות ורמות.

גם מבחינה איסוף הידענות אנו ורקוט עדין מן הדיעה מה עבר על כל יחידות החטיבת, שההפרזרו לא מעט והשתפפו בעפולות ובוות. איסוף החומר יצרך ימים רבים וכן אוסף אס נגוע לרישום ולתועד מלא של כל החומר.ckett זה מוגש כאשר אנו עדין בשזה-המערכה. אין לנו יודיעים מתי תגשמנה תקויות השחרור והשבה הביתה. אין מקרים שעמורים מעטים אלה ימושו, ولو במעט, ממה שעבר לעינו.

העלילה השלמה לעולם לא תוכל להתפרק: היא, כחויה עמוקה, שוכנת עמוק בלב כל אחד מאנו.

⁹

**בחזקתת מפקדות החטיבה
בסיוע מפקדות קצין חינוך ראשי,
ענף הדרבה והסברה**

תובלה אוירית — בין אם על-ידי מטוס או מסוק — תובלה מוטריה או תובלה בים אין שנות את מהות הרגלי, רק אפשרות לו לבצע יעוזו תוך יישום אמצעים טכנולוגיים חזים המהווים אמצעי תובלה לאיזור הלחימה ומקטינים תלוותו לבני קוי הספקה.

דרוש מוסד אשר יקבע את השיטות, הטכניקות, התרגולות והסתנدرט, שלפיהם יפעל הרגלי בתנאי הקרב המקובלים, וכך יפותח יתרונו על האויב. זה תפקידו של בית הספר לקרב, ואם איןנו במצב — יש להקימו? מימוש שיטות אלו יושג על-ידי תחרות מתמדת בין עוצבות, תחרות שתביא הישגים תוך בסיסו גאות יחידה. בית הספר חייב לאמן את הרגלי בתנאי קרב מצטיינים. הגדלת היתרונו האיכותי-מבצע של החיל הוא הנושא המركזי העומד בפני חיל הרגלים. עליו למצוא את הדרכים הטכניות, מבצעיות ואת אופן יישום האיכות המבצעית, כדי לקיים אותו יתרון חיל, שמיימיים הכוח האוורי והכוח המשוריין ביחס לאויב.

המבצע לימוש יתרונו זה הוא הקמת "בית הספר הקרבי לעוצבות ח"ר", אחרת ייקבע גם להבא מקומו של הח"ר בהתאם לדירוגו בעוגה התקציבית.

רב-אלוף (מיל') חיים לסקוב

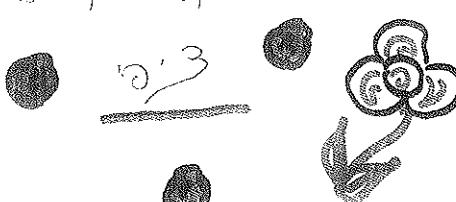
(מתוך "מערכות" יולי 1973)

טעות יסודית היא לחשב שהמשמעות המוטלת על יחידות הח"ר יהיה קלות ופשטות עקב עלית חшибותן של יחידות השירות. נהפוך הוא, אםן היקף המשימות ורכיפותן קטן, אך "משר קלון הסגולוי" עליה, כיוון שחלק גדול מהיעדים מצוי בסוגים מגוונים של קרקע: מכשולי מים, שטחים הרריים ועריכים מבוצרים צפופים, שיוקפו בטבעות של אש ארטילריה עזה. כו ייערכו פשיטות על מתקנים חיווניים שיוציאו מוגרות טקטיות גדולות שליטה מפקודותיהן, ואולי יחסכו בכך מערכת שלמה ועקובה מדם.

... בשל אי היצמדותו של הח"ר למערכת נשק מוגדרת או לכלי תובלה מסויים והיוותו מיועד לקשת משימות ורחה ולמסגרת ארגונית משתנה למשימות, נתנו לחם הח"ר להחצים פסיכולוגיים שונים מלאה של לחמים מיחדי דות אחרות. לכן תהא זו טעות שדווקא בזקופת המודרנית תהא רמתו האישית של לוחם הח"ר נחותה מזו של אלה המפעילים

מערכות טכניות מורכבות וمتוחכבות. ... למבצעים המוטסים במסוקים יש להציג מיד את יחידות המסוקים ליחידות הח"ר, והקצתה המסוקים תהיה מבוקרת על-ידי מפקדת-הגש של יחידות הח"ר. מפקדה זו תוכל לנצל אף את שיטופם של טייסי המסוקים לשם פיתוח תורת הלחימה באורת טוב יותר ולשלבם במסגרת. מכל מקום, חשיבותו של המסוק

הנִזְקָנָה

8383 A Pile up 7/17/1985
 8383 B 1000 7/16/1985
 8383 C 1000 7/16/1985
 8383 D 1000 7/16/1985
 8383 E 1000 7/16/1985
 8383 F 1000 7/16/1985
 8383 G 1000 7/16/1985
 8383 H 1000 7/16/1985
 8383 I 1000 7/16/1985
 8383 J 1000 7/16/1985
 8383 K 1000 7/16/1985
 8383 L 1000 7/16/1985
 8383 M 1000 7/16/1985
 8383 N 1000 7/16/1985
 8383 O 1000 7/16/1985
 8383 P 1000 7/16/1985
 8383 Q 1000 7/16/1985
 8383 R 1000 7/16/1985
 8383 S 1000 7/16/1985
 8383 T 1000 7/16/1985
 8383 U 1000 7/16/1985
 8383 V 1000 7/16/1985
 8383 W 1000 7/16/1985
 8383 X 1000 7/16/1985
 8383 Y 1000 7/16/1985
 8383 Z 1000 7/16/1985

11/18/66 10:11 AM 100-1182 GINS
11/18/66 10:11 AM 100-1182 GINS
11/18/66 10:11 AM 100-1182 GINS
11/18/66 10:11 AM 100-1182 GINS

KJK 07577

הוֹצָאָה מִתְבָּלָא אֲבִינָן

סולדים סולדים

זכור בagan ובאבל את רעינו לוחמי החטיבה
אשר נפלו במערכה.

איך נפלו גיבורים!

אנו מושיטים יד־אחים לאמהות ולאבות,
לרעות ולבנים אשר יקורייהם נפלו. בזכות
לחימתם ומותם הוסר האיום מעל חי העם
במרינטו.

כל מקום, כל קוב בהם ניגר דם, יחזק
לਮפת ספר הגבורה של מערבות ישראל
לזרור זור.

תaea נשמתם צורוה בצדור החיים.

